

diZ ERta

la revista de la ZER CANIGONENCA

Nº 6 juny de 2009

B

L

O

O

L

R

R

A

D

R

D

I

A

Ó

S

S

S

ZER

À

CANIGONENCA

ÍNDIX

EDITORIAL	2
SORTIDA AL CAP DE CREUS	3
TROBADA GASTRONÒMICA FRUITES SÍ	5
LES 4 ESTACIONS I MUSEU DEL VOLCANS	7
JORNADA DELS DRETS HUMANS	9
VIURE LA PREHISTÒRIA	10
VISITA AL PARLAMENT I BARRI DE RIBERA	12
PROJECTE SOBRE PONTS	14
SORTIDA AL TEATRE: EL MAG D'OZ	16
PETER PAN I BIBLIOTECA	17
TROBADA LITERÀRIA.	18
JOCS FLORALS	20
SORTIDA AL PARCART	29
SORTIDA A MARINELAND	31
PROJECTE RAPINYAIRES	33
AJUNTAMENT DE LLADÓ	35
AJUNTAMENT D'ORDIS	36
AMPA DE LLADÓ	37
AMPA D'ORDIS	38

EDITORIAL

Us presentem, un any més, una nova i millorada recepta de la revista "DiZerta". No pretenem pas haver inventat la sopa d'all, sinó oferir-vos un senzill plat; això sí, amb el seu punt de sal i els millors ingredients extrets de cadascuna de les tres escoles: no només lletres, sinó emocions, reflexions, vivències, experiències... de les personetes que formen part d'aquesta ZER.

L'eix central d'aquest nou número gira al voltant dels jocs florals, que per segona vegada, han servit per demostrar la creativitat, imaginació i ganes de fer de tots els nens i nenes que hi han participat voluntàriament; sense perdedors ni guanyadors, sinó simplement petits escriptors. Durant aquesta diada, els alumnes també han pogut perdre's entre les pàgines de les obres de l'escriptor Ricardo Alcántara i posar-se a la pell dels diferents personatges que donava vida la il·lustradora Anna Maria Ferrer. Qui sap si algun d'ells en un futur s'hi veurà reflectit?

Finalment us donem pas a que pugueu fer una ullada a la revista, deixant-vos el plat i la cullera a taula per tal d'assaborir, a poc a poc i lletra a lletra, tot allò que han viscut els i les alumnes al llarg d'aquest any.

Agraïm la col·laboració de les AMPES, dels ajuntaments i de tots els membres de la ZER.

Que vagi de gust,

Equip redactor

SORTIDA A CAP DE CREUS: Camp d'aprenentatge

El dia 2 d'octubre de 2008 vam anar d'excursió amb autobús a Caps de Creus. Un cop allà, tots els alumnes més grans (5è i 6è) de les tres escoles (Ordis, Borrassà i

Lladó) ens vam dividir en dos grups barrejats per tal d'iniciar la ruta proposada. Tot el recorregut el vàrem fer tot caminant. Cada grup teníem un monitor (la Sílvia o en Càndid) que ens va explicar detalladament cada parada. Així, cada nen i nena individualment, vam poder anar emplenant durant tot el camí un dossier que ens va donar el guia.

Després d'una breu presentació de la sortida i abans de començar el recorregut, ens van deixar una estona per esmorzar. Durant la sortida, ens van explicar perquè servia el Far i vàrem anotar en el quadern les dades meteorològiques de diferents moments del dia.

Abans de dinar, vam caminar fins a arribar a

la Cova de S'Infern. Ens van explicar que es diu així perquè quan es pon i es lleva el sol, es veu tota la cova vermella.

Amb una mica d'imaginació, també es podia veure la cara del diable. En aquest

lloc, també vàrem observar la vegetació i les espècies vegetals predominants al Cap de Creus.

Cap al migdia, els dos grups ens vam trobar aproximadament per dinar junts. Després de dinar, vam seguir la ruta. Aquesta segona part vàrem poder observar les roques amb les que en Salvador Dalí s'inspirava pels seus quadres. Vam

seguir caminant, per dibuixar una roca que va inspirar un quadre molt famós de Dalí:

“El gran Masturbador”. Una altra de les roques del Cap de Creus que vàrem visitar, tenia forma de conill. L’anomenen “Conill de Culip”.

Durant la ruta, el guia ens deixava unes brúixoles per orientar-nos i així seguir el camí correcte. Vam aprendre moltes coses que el guia ens va explicar durant el desenvolupament de tota la caminada. Sabeu com es parla al Cap de Creus? Es parla salat! A més, vam poder observar una abundància de roques, anomenades entre d’altres, esquistos i pegmatites.

Per acabar la ruta, vam observar la urbanització “Club mediterraneé” i ens van explicar que es convertiria en un Parc Natural. Perfecte!

Finalment, ens vam retrobar els dos grups per marxar tots junts amb l’autobús escolar i fer camí fins a les nostres poblacions.

En resum, la sortida a Cap de Creus va ser molt cansada ja que vam caminar molt però cal que diguem que ens ho vam passar molt bé. Va ser una excursió molt tranquil·la, connectant en tot moment de la natura i la

tranquil·litat. A més, vàrem aprendre moltes coses que no sabíem.

Us convidem a que passeu un dia diferent al Cap de Creus, és fantàstic!

Text col·lectiu elaborat per: Andrea, Enric, Anna, Maria, Dídac, Guillem, Marta, Nil, Nerina i Sergi de Cicle Superior del CEIP Montserrat Vayreda de Lladó.

EL DIA 31 D'OCTUBRE VAM CELEBRAR LA TOBADA GASTRONÒMICA A LLADÓ.
AL MATÍ VAM FER TALLERS DIVERSOS I A LA TARDA VAM FER LA CASTANYADA

EL CUINER PEP NOGUÉ VA FER UN TALLER DE TAST AMB TOTS ELS NENS I LES NENES DE LA ZER, REPARTITS EN GRUPS.

ELS NENS I LES NENES D'EI AL TALLER DE FRUITES SÍ

TAMBÉ VAM FER TALLERS PER GRUPS:

EDUCACIÓ INFANTIL: VAM FER BOMBONS, LIQUATS, TAST.

QUE DIVERTIT
AIXÒ DE
TASTAR LES
FRUITES

CICLE INICAL : TAST, SUCS

CAL BUIDAR
BÉ LES
CARBASSES

CICLE MITJÀ : CARBASSA DE HALLOWEEN I
MELMELADA DE CARBASSA.

QUE BÉ QUE
QUEDA!!

CICLE SUPERIOR: COMPOTA DE POMA.

A LA TARDA TOTS PLEGATS VAM CELEBRAR LA CASTANYADA MENJANT CASTANYES.

QUINES
CASTANYES MÉS
BONES!!

NENS I NENES DE LA CLASSE DELS CAVALLS, LLADÓ: CARLOTA, CARLA, XÈNIA, JOAN,
ARNAU, KEVIN, EMMA, ROSER, XALOC, HERIBERT.

LES QUATRE ESTACIONS

Els alumnes de Cicle superior de la Zer Canigonenca, el dimarts 11 de novembre vàrem anar a Olot a escoltar l'audició "Les quatre estacions".

En aquest concert ,Antonio Vivaldi, envellit però ple d'energia, recorda quan de petit, a l'escola, el mestre li va encarregar com a deure una redacció sobre la primavera. A partir d'aquí, el monòleg del personatge ens va anar introduint en aquesta coneguda obra, els seus secrets, els elements descriptius i el paper de cada un dels instruments.

Antonio Vivaldi, compositor barroc, va néixer a Venècia el 1678 i va morir a Viena AL 1741. Fou sacerdot i professor de violí, era un gran compositor que va escriure unes sis-centes obres, la més coneguda de les quals, és la que vàrem anar a escoltar.

Les Quatres estacions és un concert per a Violí compost al 1723 i publicat dos anys més tard. Els primers quatre concerts fan referència les estacions de l'any. Cada un segueix l'estructura de tres moviments: Un moviment lent central, enmig de dos moviments ràpids.

El grup instrumental que va interpretar l'audició, era l'orquestra de cambra de Girona, estava formada per: el violí solista, el primer i segon violí, una viola, un violoncel, un contrabaix i un clavicèmbal. El violí solista fou un dels protagonistes de l'obra. l'orquestra que il·lustrà a través de la música, els pensaments i les idees de Vivaldi, interpretà cada un dels moviments dels 4 concerts.

Després d'estar treballant a l'aula l'autor i l'obra, per nosaltres ha estat molt interessant escoltar en directe aquest concert així com poder veure de prop l'orquestra de cambra i els instruments que la componen.

Els alumnes de C.S d'ordis

VISITA AL MUSEU DELS VOLCANS D'OLOT

Els nens i nenes de Cicle Superior de la ZER Canigonenca, el dimarts 11 de novembre vam anar a veure el Museu dels Volcans d'Olot. Aquest museu es troba ubicat al bell mig del Parc Nou; un indret molt gran amb espais oberts on poder jugar, envoltat d'arbres caducifolis que llüïen els colors de la tardor amb tot el seu esplendor.

El museu ocupa les dependències d'una casa que havia estat propietat d'un indiano. Les parets interiors del museu estaven recobertes amb plafons que explicaven gràficament qüestions

sobre els volcans i els terratrèmols. En una de les sales, ens esperava el guia el qual ens va informar detalladament sobre els terratrèmols. Ens va parlar de les plaques tectòniques, de les esquerdes de l'escorça, dels moviments sísmics de Catalunya, dels sismògrafs, de les escales de Richter i de Mercalli...

Seguidament, vam passar a una estança on vam veure un audiovisual sobre els volcans i terratrèmols de la Garrotxa, asseguts damunt d'un simulador de moviments sísmics.

Redimonis, quina impressió!!

Quan ens vam refer de l'ensurt, vam passar per una galeria estreta i fosca com la gola d'un llop, que simulava una colada de lava.

Vam acabar la visita al museu contemplant la flora i la fauna de la comarca de la Garrotxa. El museu a tots ens va agradar i un bon record ens en vam emportar!

Alumnes Cicle Superior d'Ordis

JORNADA DELS DRETS HUMANS

Que divertit!!

Que interessant!

El dia **20 de novembre** fem la Jornada dels Drets Humans coincidint amb la diada dels **Drets de l'Infant**.

Que bé que pinteu!!

Dibuixem més!!

Al pavelló fem pancartes perquè tothom **respecti els Drets Humans**.

Ens ha quedat bé!

Xula, no?

Ens queda molt guai!!

Les penjarem a les escoles el dia **10 de desembre** perquè és la diada. Ara fa seixanta anys!

Assagem?

Mireu quina pancarta!!

Exposarem la pancarta perquè tothom tingui els **MATEIXOS DRETS!!**

CICLE INICIAL DE LLADÓ: Lluís J., Mont, Berta, Lluís P., Maria G., Mei, Clara, Clàudia, Rita, Jana, Maria S, Frantisek, Damià, Pau F. i Pau C.

VIURE LA PREHISTÒRIA

El dia 21 de novembre, els nens i nenes de Cicle Mitjà de la Zer i la classe de segon d'Ordis vam anar d'excursió a Pontós, a una casa que es diu Ca n'Oliver, a realitzar uns tallers sobre la Prehistòria.

Quan vam arribar, vam conèixer els nous mestres, vam esmorzar i vam tenir mitja hora per a jugar pels voltants de la casa però ja no vam tenir més temps per a jugar en tot el dia perquè els tallers van ocupar tota la resta del matí i de la tarda. Els tallers van ser però molt interessants i entretinguts i els monitors també van ser molt simpàtics. Al migdia vam menjar en el menjador de la casa i vam quedar tips perquè si volies podies repetir, hi havia macarrons, botifarra amb patates fregides i de postres gelat. Tot molt bo!

Taller de pintura:

El taller de pintura el vam fer en una cova de mentida que imitava a les de veritat. Ens van explicar els dibuixos que feien els primers homes, que primer dibuixaven animals, després ja varen començar a dibuixar persones i al final ja van fer lletres. Per pintar feien servir tres tipus de colors (el negre, l'òxid i l'ocre) que estaven fets amb minerals. Ens van dir que per poder-se veure feien servir llànties i nosaltres també en vam fer una cada un amb fang i a dins hi vam posar greix d'animal. Finalment, estirats a terra, només amb la llum de les llànties i amb plomes vam fer un mural imitant els homes primitius i utilitzant només els tres tipus de pintures. Ens van sortir uns dibuixos molt autèntics!

Taller d'eines:

En aquest taller ens van ensenyar les eines que feien servir els prehistòrics i com van anar evolucionant, també els tipus de pedra que utilitzaven i com les tallaven. Després nosaltres també vam fer una eina que servia per a treure la grassa de la pell dels animals (era com una espècie de raspador), per això ens van donar una bosseta de plàstic que a dins hi havia un tronquet, un fil i una pedra de sílex. Al tronc hi havia un tall on vam introduir la pedra i que vam lligar amb el fil. Finalment vam escalfar en un pot cera i resina i quan es van fondre amb una ploma vam encolar al fil al tronc, quan es va assecar la vam guardar a la caixa de sabates. Va ser molt divertit!

Taller de foc:

Ens van explicar una mica la història del foc i ens van ensenyar en directe dues formes de fer foc. Una manera era fent xocar dues pedres (una era de sílex però l'altra no) i les guspies que sortien anaven a parar a un niu fet d'herba seca que bufaven amb compte i de cop i volta s'encenia!. Altra manera era fent girar un pal amb un arc a sobre d'una fusta d'heura, quan sortia fum de la fusta els trossos cremats els posaven en un altre niu i bufaven fins que apareixia la flama. Va ser molt guai veure-ho!

És una excursió que no ens faria res tornar a fer.

Article realitzat per la classe de CM de Lladó: Manel, Quim, Dúnia, Jan, Roque, Mar, Gabriel, David, Mireia, Martí, Marc S, Marc G i Marc V.

VISITA AL PARLAMENT I AL BARRI DE RIBERA

El divendres 13 de Febrer vàrem anar d'excursió a Barcelona.

Primer de tot vam anar a l'Estació de França i allà vàrem esmorzar. L'Anna, la nostre guia de la sortida, ens va explicar que aquesta estació és de l'època modernista. Per això està feta tota de ferro. A més, ens va dir que aquesta estació havia sortit a moltes pel·lícules. En aquesta estació no hi circulen un gran nombre de trens però és molt coneguda per la seva espectacular arquitectura.

Després vàrem anar caminant fins el barri de La Ribera. Aquest barri va ser el centre econòmic de la ciutat entre els segles XIII i XV, quan el mar arribava a tocar fins el barri. Els carrers d'aquest barri tenen noms d'ofici.

També vàrem veure, per fora, l'antic Mercat del Born, on s'han trobat i excavat restes de cases enderrocades després de la derrota de la Guerra de Successió el 1714.

A continuació vàrem visitar el Fossar de les Moreres i l'Església de Santa Maria del Mar. Aquesta és una església d'estil gòtic català que es va construir entre els anys 1329 i 1383. Els seus arquitectes foren Berenguer de Montagut i Ramon Despuig.

Després vàrem anar cap al Parlament. Allà ens va rebre la Noemí, la nostra guia del Parlament. Ella ens va donar un llapis i un dossier i seguidament vàrem pujar per l'escala de servei i ens va fer una llarga explicació.

Més tard, vàrem anar a visitar els diferents salons: el Saló Rosa, el Saló Gris, la Rotonda... i, per últim, vàrem anar al Saló de Sessions. Allà ens van explicar més coses i també ens vàrem fer unes quantes fotos.

Finalment vàrem anar a dinar al Parc de la Ciutadella, vàrem jugar i vàrem tornar cap a casa.

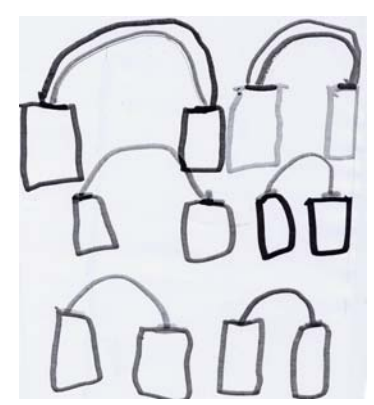
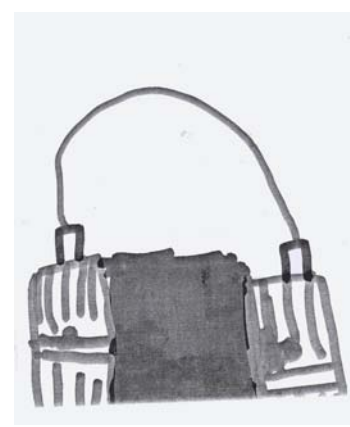
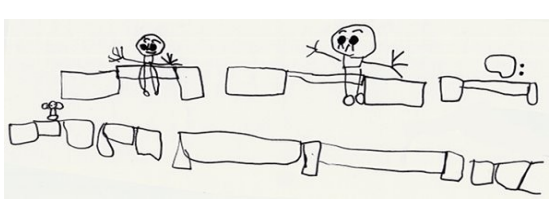
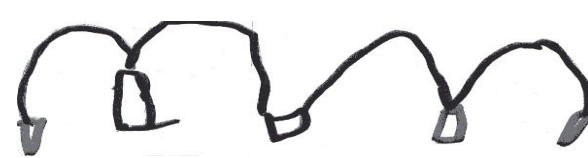

Realitzat pel Cicle Superior de Borrassà:

Salvi, Mireia, Luís, Axel, Alba, Paula, Valentina i Silvestre

ELS NENS I NENES D'EDUCACIÓ INFANTIL HEM FET UN PROJECTE SOBRE PONTS

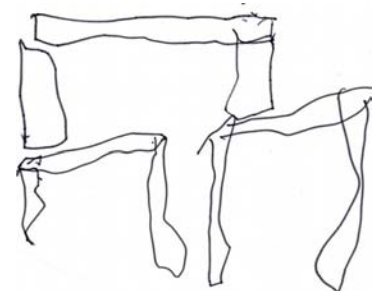
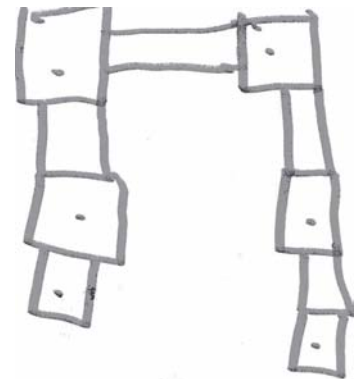
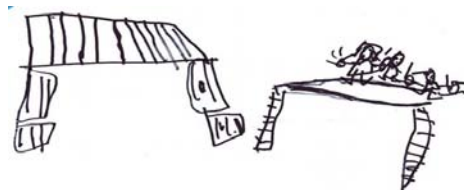
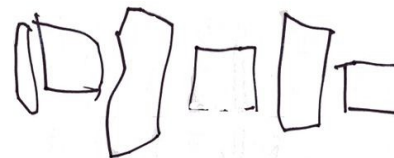
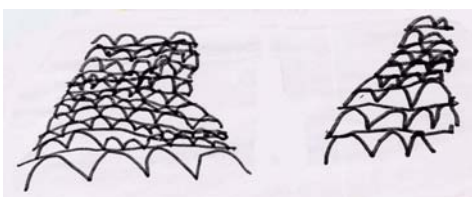
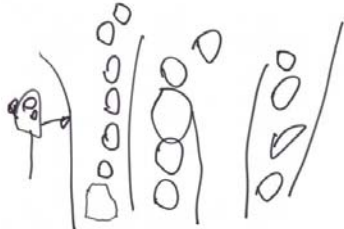
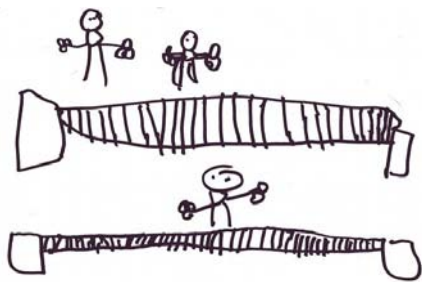
OBSERVEM IMATGES DE MOLTS TIPUS DE PONTS I CONSTRUÏM PONTS AMB DIFERENTS MATERIALS : TRONCS, PLASTILINA, PAPER, CAIXES, FUSTES, TUBS...

VAM FER UNA SORTIDA A GIRONA I VAM PASSAR PER MOLTS PONTS QUE TRAVESSEN EL RIU ONYAR.

MESUREM L'ALÇADA, L'ALLARGADA I L'AMPLADA D'ALGUNS PONTS DE GIRONA AMB UNA CINTA MÈTRICA MOLT LLARGA.

ALUMNES DE P3 I P4 DEL CEIP DE BORRASSÀ

SORTIDA al TEATRE JARDÍ: EL MAG D'OZ.

(4-març-2009)

Primer vam anar al parc al costat del teatre Jardí i vam esmorzar-hi. Després vam jugar en uns jocs de la plaça amb els nens de Borrassà i Lladó. Quan va ser l'hora, ens vam esperar just davant de la porta del Teatre tots els nens de la ZER, mestres i també altres alumnes de més escoles. Vam entrar i ens vam asseure a les butaques.

Van començar l'obra de "El mag d'Oz", on parlaven amb català i anglès, i van sortir els personatges dels oncles de la protagonista:

Dorothy. Un huracà es va emportar la Dorothy a un país fantàstic, la terra d'Oz, on va conèixer l'espantaocells, l'home de llaua i el lleó poruc. L'espantaocells trobava a faltar el cervell per pensar, l'home de llaua, el cor, i el lleó, el coratge. En el seu camí va interposar-s'hi la bruixa malvada de l'oest. La Dorothy va ser presonera de la bruixa dolenta, però, amb l'ajuda dels seus amics, es va salvar i van vèncer la bruixa. Gràcies al seu esforç, l'espantaocells va aconseguir pensar, l'home de llaua es va emocionar, el lleó va ser ferotge i la Dorothy va poder tornar a casa.

En acabar, els nens vam poder preguntar i els actors responien.

Ens va encantar!!

Alumnes de 2n, 3r i 4t de l'escola d'Ordis

PETER PAN i BIBLIOTECA

VA SER GENIAL!

Els alumnes de P5 i 1r
de Borrassà i Odis, i
1r i 2n de Lladó.

Trobada Literària

El passat 17 d'abril la Z.E.R. Canigonenca va celebrar la primera trobada literària a Ordis.

El matí, un cop tothom va haver esmorzat es van iniciar les activitats previstes per aquesta diada.

Els més petits d'Educació Infantil van participar en tres tallers: *el taller del personatge* que consistia en dibuixar personatges de contes coneguts i pintar-los. *El taller de l'il·lustrador*, on es va convidar a Anna Mª Farré, perquè ens expliqués el conte "Juguem a St. Jordi?", mentre anava dibuixant. I en el darrer taller els més menuts de la Z.E.R. Es van inventar un conte utilitzant imatges d'objectes, escenaris i personatges.

Els alumnes de C.I de Lladó P-5 i 1r d'Ordis i Borrassà, van poder participar en un taller on van poder pintar, retallar i plastificar dos titelles protagonistes del conte treballat a l'aula: *L'oncle Xesc i la neu.*

Mentrestant, els alumnes de C.M de la Z.E.R i els de 2n d' Ordis, van participar en uns jocs fantàstics de fades que també estaven relacionats amb la lectura d'un llibre de contes de l'autor Ricardo Alcántara.

L'alumnat de Cicle Superior va realitzar el taller de jocs lingüístics. Aquest consistia en resoldre enigmes, endevinalles i recitar embarbussaments a través d'un joc de taula. Els nens i nenes en van gaudir d'allò més.

Al Centre Cultural Sta. Caterina, per grups, els alumnes de Primària de la Z.E.R (i fins i tot alguns de P-5 d'ordis i Borrassà), van passar a visitar l'autor dels llibres que havíem

llegit a l'escola: Ricardo Alcántara. La mainada li van poder fer preguntes i, d'una manera distesa i amena, ell va satisfer els seva curiositat. Molt amablement, també ens va anar

dedicant, un, a un, tots els llibres que els alumnes de la Z.E.R havíem llegit. Alguns alumnes li van llegir i escenificar algun conte fantàstic de fades que ells havien preparat a cada escola.

Encara hi ha haver temps per dinar al pati malgrat que el dia, va acabar passat per aigua. Quan la pluja va afluixar ens vam poder traslladar al centre socials d'Ordis on els més petits, ens van recitar poesia i posteriorment es van fer les entregues de premis dels II Jocs Florals als alumnes de C.M,C.S i ex- alumnes de la Z.E.R (que estan a E.S.O) que hi van participar. Els guanyadors de cada categoria van obtenir uns bonics llibres. Tots els participants als Jocs Florals, van endur-se un diploma com a record de la diada.

Ens ho vam passar d'allò més bé!!

ALUMNES DE P3 I P4 D'ORDIS

GUANYADORS DE POESIA CATALANA

CICLE MITJÀ

L'HIVERN

Les flors ja no canten,
tots els animals descansen.
L'hivern ja és aquí,
el fred no tardarà a venir.
Si una cosa tinc ben clara.
És que no em veureu la cara.
Tot el dia a casa estaré,
i no sortiré pas al carrer.
Al costat del foc
estic ben calentó.

MIREIA BRUGUÉS
(Petita Massai)

CICLE SUPERIOR

EN MANEL

És terrible aquest nen malaltís,
que ens turmenta tot el matí.
És horrorós aquest nen avinagrat,
que de caspa té ple el cap.
Les gerres de vidres s'esmicolen,
si aquest nen un cant entona,
i tots el miralls es fan miques
si per casualitat ell s'hi mira.
Manel, trist ploramiques,
què és el que et passa, digues,
has d'estar sempre tan amargat
que el somriure no et passa pel cap?
Si vols venir a veure Polònia,
primer posa't colònia,
i si no vols venir,
no tens res a dir.

LINX
(Luis Miguel Molero)

GUANYADOR DE PROSA CATALANA C.M.

L'ARBRE MÀGIC

Hi havia una vegada una família pobre. Un dia el nen pobre anomenat Pere va sortir de casa i es va trobar un senyor. En Pere li va demanar si li podia donar alguna cosa perquè no tenia res per menjar. El senyor li va respondre:

- Sí, això és una llavor d'un arbre i tu el que has de fer és plantar-la i regar-la, i t'emportaràs una sorpresa.

I el nen ben content li va dir:

- Moltes gràcies, bon home!

En Pere va anar a buscar un seu amic que es deia Marc per plantar-la junts. La van plantar i la van regar. De sobte va créixer un arbre gran i els hi va dir que era màgic i que a les arrels fabricaria diners. En Marc, el seu amic, de tanta enveja va cremar l'arbre màgic i en Pere va escampar les cendres per un racó del seu hort. L'endemà

havien crescut arbres màgics petits de la cendra. En Pere era un bon nen i molt generós. Un dia en Pere va anar a casa d'en Marc, li va donar un arbre màgic petit i en Marc li donar les

gràcies i es va posar molt content. En Pere li va dir:

- Què et sembla si cuidem els arbres màgics tots dos junts? És que jo tinc molta feina i necessito la teva ajuda. I en Marc va respondre:

- Molt bona idea ,d'acord, t'ajudaré.

Es van fer amics per sempre i van mantenir en secret tot el que feia l'arbre. I en Pere i la seva família ja no van ser pobres mai més.

JOFRE ILLA
(issem10)

GUANYADOR DE PROSA CATALANA, C.S.

MALEÏT ASTEROIDE !

Em vaig estar un any i tres mesos en aquell asteroide, fins que al final, uns turistes que passaven per allí em van rescatar. I així és com va anar. Què?! No heu estat escoltant?! Bé, tornaré a començar... Primer em tornaré a presentar: Em dic Charles Williams i sóc un dels millors biòlegs i astronautes d'Amèrica. Sóc escocès, però visc a "New York". Jo i els meus companys estàvem elaborant una teoria que deia que els rajos còsmics alteren la genètica de qualsevol ésser viu als quals estigui exposat. I se'ns va ocórrer de provar-la a Plutó, un planeta nan que, en aquell moment, rebia moltes tempestes còsmiques.

Com que jo, a més de ser biòleg, era astronauta, em van obligar a mi dur a terme aquesta important missió juntament amb dos membres més de la tripulació. Finalment, va arribar el dia de l'enlairament: 20 de desembre de 2099 (va donar la casualitat que passaríem les festes de Nadal a l'espai). Era l'hora exacta: les 7 del matí. Quins nervis! Va començar el compte enrere: 3, 2, 1... vam sortir a una velocitat supersònica!

El viatge va anar molt bé fins que, per una ximpleria, els dos tripulants que anaven amb mi, es van barallar. Durant la disputa, sense adonar-se'n, se'ls van estripar els vestits aïllants contra la tempesta, els que anaven a sobre dels vestits espacials. Per sort, el meu vestit, va quedar il·lès. Vaig intentar aturar-los perquè no sortissin, però va ser inútil.

Haviem portat un plançó de lavanda per exposar-lo a la tempesta i analitzar-ne l'ADN. Vam sortir a fora per deixar-lo i entrar ràpidament. Però els rajos ens van atrapar. Formidable! La lavanda va aguantar la tempesta i va canviar de forma, però... els meus companys van morir per la intensitat de la tempesta. Jo vaig ser l'únic que es va salvar... Vaig intentar enviar un missatge a la Terra, però s'havien tallat les connexions. Així que vaig decidir tornar pel meu compte. Quan sortia de l'òrbita de Saturn, vaig veure una llum vermella al panell de control. Com suposava, era una mala senyal: els controls estaven bloquejats i la nau descontrolada. Quan vaig veure que m'estavellaria contra un asteroide, ja era massa tard, no em vaig poder escapar...

Quin mal !!!!! Tot el meu pes, amb la caiguda, havia anat a parar sobre el meu braç esquerre i me l'havia trencat. Per sort, sabia primers auxilis. No podia ser!! La nau

havia sortit molt mal parada!! Encara dono gràcies a Déu que no hi havia cap fuita d'aire, sinó, ara no seria aquí per explicar-ho. Ja em donava per mort, però si Déu m'havia ajudat un cop, estava segur que hi tornaria, i no em vaig desesperar.

El que calia fer primer, era cobrir les primeres necessitats: respirar, alimentar-se, beure... No em van ser difícils de cobrir, ja que hi havia un parell més de naus estrellades a l'asteroide amb oxigen, menjar i aigua a l'interior per poder sobre viure uns dos anys.

El que calia fer després, era intentar que algú em trobés. Per això, vaig elaborar, amb el que vaig poder, una bandera llampant, per si algú passava per allí i un transmissor d'ones electromagnètiques, que era més eficaç que la bandera.

Finalment, només em faltava fer una cosa: passar l'estona. Podia triar: llegir algun llibre, jugar a algun joc de taula, observar les estrelles, estudiar aquell lloc, arreglar les connexions... Vaig descobrir moltes coses d'aquell lloc com alguns minerals, o unes ones que inutilitzen els aparells electrònics. Al cap d'un any i tres mesos, em quedaven pocs recursos, però aleshores va passar allò...

Un grup de turistes que passava per allí, va rebre les ones electromagnètiques i em van rescatar. Quan vaig tornar a la Terra, em van donar alguns títols: el de científic, astronauta i supervivent de l'any. I els meus companys es van quedar amb un pam de nas. Això és el que va passar. Aquest relat vol donar-nos algunes lliçons: no sempre s'han de donar les feines als altres, no s'ha de ser caparrut, una planta per molt petita que sigui, pot ser més resistent que un home; s'ha de prioritzar; i no t'has de desesperar.

MARC VILÀ
(Charles Williams)

GUANYADOR DE PROSA CATALANA, ESO

UN DISSABTE NIT PREVISIBLEMENT NORMAL

Eren les tres de la matinada d'un dissabte quan va sonar el telèfon. Em vaig estranyar que em truquessin, ja que per la meva feina (sóc farmacèutic) no estava treballant a aquelles hores. A l'altra banda del fil telefònic vaig sentir un home que em saludava amb una veu no gaire alegre. Es va presentar com a mosso d'esquadra, i em va anunciar que havien matat la meva germana. L'havien assassinada en una rellotgeria de Figueres on treballava des de feia dos anys.

Em vaig quedar uns instants sense reaccionar, però de seguida vaig agafar el cotxe i vaig anar al lloc dels fets. Allí em vaig trobar un munt de cotxes de mossos i dues ambulàncies.

De seguida es van apropar cap a mi uns mossos d'esquadra junt amb l'amo de la rellotgeria per explicar-me el que havia succeït. Resulta que com que era final de mes, la meva germana s'havia quedat a acabar de fer l'inventari, ja que era imprescindible pensant que s'acabava l'any. Eren cap a les dues quan va acabar de fer l'inventari, i en sortir de la rellotgeria ja l'esperaven els delinqüents. Per l'anàlisi que havien fet al cos de la meva germana, semblava que s'havia intentat defensar perquè tenia signes de violència, però possiblement quan s'intentava escapar li van disparar dos trets a l'esquena. Quan van arribar les ambulàncies encara respirava,

però estava molt greu, ja que els trets li havien afectat el cor i els pulmons i, desgraciadament, va morir quan la intentaven reanimar.

De moment, no havien trobat pistes ni testimonis, es nota que ja treballaven amb experiència. Es van endur el cos de la meva germana, per fer-li l'autòpsia i tot el que es fa en aquests casos. Me'n vaig anar a casa molt confús, trist i amb molta impotència, havia arribat quan ja no hi havia res a fer. Vaig arribar a casa, em vaig asseure al sofà i vaig començar a pensar. Vaig pensar en l'última vegada que l'havia vist. Va venir a casa a xerrar una estona com feia sovint, semblava feliç i ja recuperada de la decepció que s'havia emportat quan es va trencar la relació amb el seu antic xicot, Era un tal Carles. Vaig decidir que els ho comentaria als mossos, tot i que m'estranyava que ell li hagués pogut fer res, ja que els delinqüents havien causat un gran robatori a la rellotgeria i, a més a més, era ell qui l'havia deixada.

Els dos germans érem molt diferents. Jo que sóc més aviat tímid, pateixo de seguida i m'agrada molt estudiar. I ella, que era molt oberta, mai li havia agradat estudiar i trobava que patir era inútil, ja que deia que, encara que pateixis, les coses passen igual. Però tot i les diferències i que ens

portàvem vuit anys, ens aveníem molt i havíem passat tants bons moments junts que semblava impossible que tot això s'hagués acabat. Mentre jo estava pensant en els moments que havíem passat junts, per una altra banda l'únic testimoni que hi havia de l'assassinat estava estirat al llit també molt confús. Ningú sabia que hi havia aquest testimoni. Era una noia d'uns vint-i-cinc anys, igual que la meva germana, que tornava d'una festa i va presenciar els fets des de fora. Però els delinqüents en veure-la, la van amenaçar de mort i quan estaven a punt d'enviar-la a l'altre món, es van començar a sentir sirenes i van marxar tan ràpid com van poder, però tot i així van tenir temps de dir-li que si explicava

alguna cosa a algú li quedarien pocs dies de vida. La noia no sabia què fer, veia que la seva vida corria perill per tots costats. Si ho anava a explicar tot a la policia, a pesar de la vigilància que podrien posar aquests, segur que tard o d'hora la matarien. I, si no deia res a ningú, els lladres amb por que algun dia expliqués els fets, també la podrien matar. Com que veia més possibilitats de sobreviure amb la segona opció, va decidir no dir res.

L'endemà em vaig passar tot el dia al tanatori amb els meus pares i la família i molta altra gent que va venir a fer-nos costat i, a més a més, fent tots els preparatius per a l'enterrament. Va ser un dels dies més tristos de la meva vida, no vaig parar de pensar amb ella en tot el dia. M'havia costat molt fer-me'n la idea.

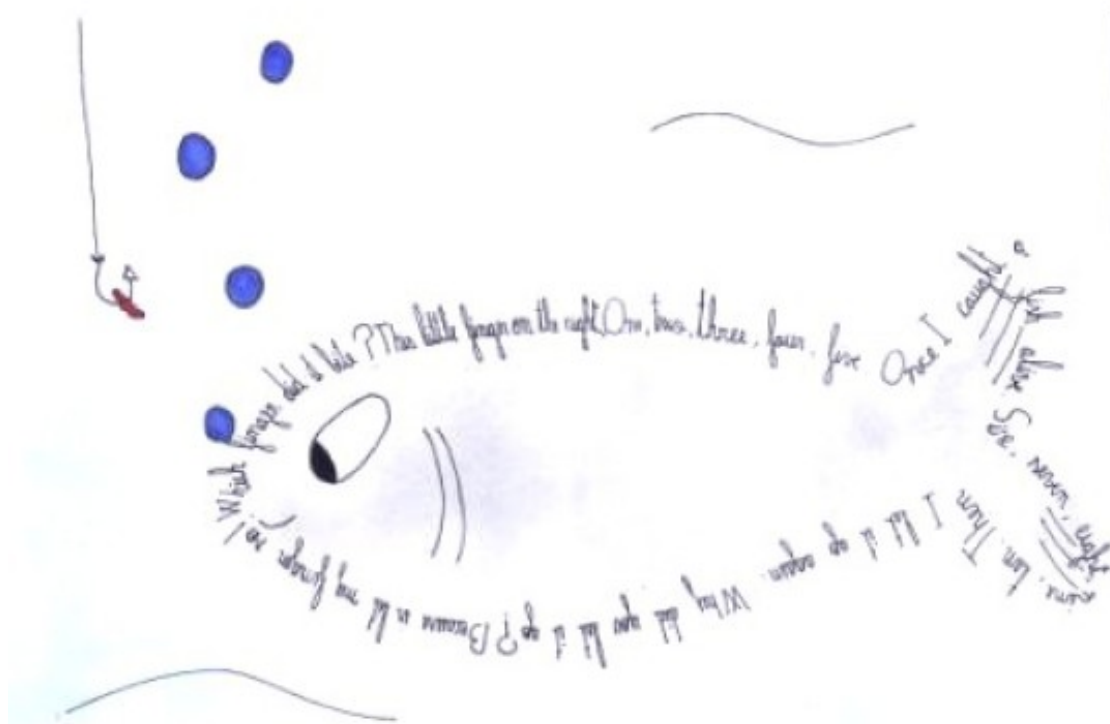
La vam enterrar l'endemà. Hi va haver molta gent, cosa que va demostrar que la meva germana era molt estimada per tothom, hi havia molt poca gent que no s'hi avingués.

Qui sap si aquella noia que havia presenciat els fets va assistir a l'enterrament i si eren amigues amb la meva germana, no ho vaig arribar a poder saber mai, perquè dues setmanes més tard, un dia de pluja, cap a les set de la tarda, vaig tornar a rebre una altra trucada dels mossos d'esquadra. Inicialment vaig pensar que potser era alguna cosa relacionada amb el que els havia comentat del xicot, però de seguida em van explicar que havien detingut els pressumptes assassins de la meva germana, però que anés a comissaria perquè la manera com van ser detinguts era una mica llarga d'explicar.

Vaig anar de seguida a comissaria, on em van explicar que una noia que havia presenciat els fets de la mort de la meva germana havia estat assassinada pels

GUANYADOR DE CAL.LIGRAMA EN ANGLÈS, C.S.**FISH**

JOSEP COMA
(Fishman)

GUANYADOR DE PROSA CASTELLANA, C.M.**EL FONDO DEL MAR**

A quilómetros de distancia de la tierra hay un mundo apasionante. En el fondo del mar no hay luz, hay oscuridad. Viven criaturas prehistóricas. Hay tantas montañas y cuevas como en tierra firme. Todo está debajo del mar. La luz del sol no llega al fondo, allí hace mucho frío. Pero a pesar de esto existen muchos seres vivos que hacen su vida. Nacen, crecen, se reproducen y mueren. Y a menudo las personas ni tan sólo lo saben. Si queremos que este mundo tan fantástico continúe, todas las personas deberían conocer el fondo del mar y no contaminar. Con esfuerzo y voluntad lo conseguiremos. No debemos ensuciar la tierra, y cada basura se debe colocar en su sitio. Esto lo debemos hacer todas la personas, desde los ciudadanos hasta las grandes empresas. Las industrias a menudo tiran sus residuos al mar y contaminan todo este lugar. El fondo del mar no se debe contaminar, forma parte de la tierra aunque no vivamos en él, pero es nuestro mundo.

MARTÍ PONS
(mapoga)

GUANYADOR DE PROSA CASTELLANA, C.S.

LOS ANIMALES DEL BOSQUE

En todos los bosques hay animales, pueden ser pequeños o más grandes pero siempre hay animales. El caso es que en este sitio hay animales parlantes, los monos van a comprar, los gorilas van a hacer combates de lucha libre... Pero lo que sorprende más es que la más lista del pueblo sea una jirafa. Todos los turistas le iban a preguntar cosas del pueblo. Y una vez se metió en un lío porque le dijo a un turista que para ir al castillo se había de pasar siempre por la derecha. Pero había un cruce que se había de tirar a la izquierda en vez de la derecha. Y resulta que lo buscaron por todas partes pero no encontraron al turista. Algunos decían que se murió de aburrimiento. ¡Otros decían que haría la vuelta al mundo! Y hicieron apuestas. Gracias a la jirafa, el pueblo se volvió más animado que nunca. Al parecer nadie sabía dónde iba a parar el camino. Decían que los que habían ido a parar allí nunca habían vuelto...

Por allí siempre se veía un elefante muy valiente que decían que era el valiente del pueblo. Le preguntaron si podía ir por aquel camino porque se había perdido un turista. El elefante estuvo cinco días pensando si quería ir o no. Al final dijo que iría pero con una condición, si le acompañaban 5 compañeros. Resulta que el elefante se dirigió a la jirafa y dijo: "tú has de venir". ¡Pero la jirafa estaba muy asustada y no podía caminar, ella no quería morir! El elefante dijo que se llevaría tres caballos y un gorila. El gorila era muy buen luchador pero era muy estúpido. La jirafa decidió arriesgar la vida. Al final estaban apunto de irse pero antes de irse se despidieron de todo el pueblo. Al parecer, al final vieron el turista por allí caminando. Llegó hasta la jirafa. Y le dijo: ¿A dónde está el castillo?! La jirafa le dijo: ¡¡¡¡Has echo la vuelta al mundo!!!! El turista le dijo que era su sueño hacer la vuelta al mundo. Al día siguiente ya era famoso.

SERGI PUIGMITJÀ
(Iger)

GUANYADOR DE PROSA CASTELLANA, ESO

EL FÚTBOL, POSIBLE CAMBIO

Odiaba aquellos días de Navidad cuando todos los niños deseaban regalos y más regalos, que si la Play3, un iPod, la Wii...

Eso era el sueño de todos mis amigos mientras yo sólo deseaba poder tener unos padres y unas personas que me amaran. Vivía en un centro de acogida en Figueres, ya que mis padres habían muerto, mi padre murió de accidente y mi madre después de una larga y fuerte depresión durante un año, murió de sobredosis.

En aquellos momentos yo tenía dos años y al cabo de poco me fui a vivir al orfanato, ya que mis padres no se llevaban bien con la familia.

Ya hacía diez años que estaba en el orfanato cuando una Navidad no sólo, no recibí ningún regalo, sino que mi mejor amigo, Joan, con el que habíamos llegado casi juntos al orfanato, fue adoptado por una pareja que no podía tener hijos de Vilamalla.

Pensaba que no nos volveríamos a ver más, pero Joan hablaba tanto de mí a sus padres, que al cabo de quince días me vinieron a ver y me explicaron que mi amigo empezaría a jugar con el equipo del pueblo donde habitaba actualmente, en el FC. Vilamallá. Joan sabía que yo amaba el fútbol, y me propuso ir a jugar con él, sus padres se encargarían de hacer de taxi y los del centro de acogida estaban de acuerdo y me pagarían la matrícula y el material. Yo no me lo pensé dos veces y acepté, dándoles miles de gracias. Al cabo de dos días empezaría a entrenar con mi futuro equipo. Estaba que saltaba por las paredes, aquella había sido una buenísima noticia después de unos días horrorosos. Ahora nos veríamos mucho más con Joan y podría por fin empezar a jugar al fútbol, cosa que siempre había deseado y que no se había cumplido ya que no tenía transporte.

Aquellos dos días pasaron muy lentamente, pero por fin llegó el día deseado.

Era un viernes de enero bastante frío, el primer entreno fue genial, me avine mucho con mis nuevos compañeros. Y con un poco de suerte al siguiente domingo, ya podríamos jugar. Por suerte nos llegaron las fichas a tiempo y pudimos jugar el primer partido, los dos jugamos muy bien. Él jugando al eje de la defensa y yo de delantero centro, marqué dos goles. Aquella media temporada arrasé y con mi equipo ganamos la liga. El fútbol se había convertido en mi pasión y mis ganas de vivir, ya me sentía muy querido por la gente del club.

El día que ganamos la liga contra la UE. Figueres se me acercó el coordinador y me dijo que si quería ir a su equipo tenía las puertas abiertas, no acepté su petición porque no quería separarme de mi mejor amigo y me sentía perfectamente bien en el club que estaba.

Aquel año había empezado a ir al instituto, no me gustaba mucho estudiar, pero pasé el primer curso sin dificultades.

En el verano nos seguimos viendo mucho con Joan, salíamos juntos, y algunas veces me venían a buscar para ir a la playa con ellos. También fuimos a pasar unos días juntos a un pueblo de montaña.

Pasé el mejor verano de mi vida, se me hizo muy corto ya que enseguida empezó el nuevo curso y la nueva temporada.

Ese año con el fútbol seguimos arrasando en primera división de infantiles y conseguimos un segundo puesto, a dos puntos del primero.

Contrariamente, los estudios no me fueron tan bien ya que suspendí dos y pasé de curso por los pelos. Los del centro de acogida me avisaron que si no mejoraba, tomarían precauciones mediante el fútbol.

Ya tenía catorce años y aun no me habían adoptado, es cierto que estaba feliz con el fútbol y me lo pasaba muy bien con todos los amigos de instituto, de fútbol y sobre todo con Joan, pero necesitaba unos padres.

Aquel verano fue mejor de lo que pensaba, recibí una oferta para ir a la "Masía" a jugar con el equipo de cadetes de fútbol base del FC. Barcelona. Con esa oferta no hice lo mismo que con la del pasado verano, me limite a pedirles un poco de tiempo. Por un lado tenía muchas ganas de ir a jugar con mi equipo favorito, pero por otro lado estaban mis amigos y sobretodo Joan.

Nos encontramos al cabo de dos días de recibir la oferta y pasamos uno de los peores días juntos.

Yo le quería comentar lo del Barça, pero antes el me explicó que como no le habían ido muy bien los estudios, sus padres lo habían apuntado a una escuela privada en Girona y jugaría en el equipo de la ciudad por lo cual dejaría el Vilamallá.

Eso fue fundamental para decidirme y ya le expliqué a Joan mi decisión. Pensé que allí también encontraría gente que me quisiera, era una gran oportunidad para aprender y para disfrutar haciendo lo que me gusta. También me hizo acabar de decidir la amenaza que había recibido del centro de acogida y pensé que si me quedaba allí era posible que tuviera que dejar el fútbol.

Aquel mismo septiembre entre en la Masía.

Ahora tengo dieciséis años y ya llevo un año en el FC. Barcelona, aquí no destaco tanto como en Vilamallá ya que hay más calidad, pero he hecho una buena temporada. Estoy muy bien aquí, he conocido a mucha gente. Y nos seguimos viendo con Joan, como mínimo un día al mes.

Pero lo más sorprendente ha sido que desde que estoy en la Masía ha habido diversos padres que me han querido adoptar, son todos unos interesados, no he querido ir a vivir con ninguno de ellos. Aunque mi sueño es tener unos padres, lo que me gustaría es que esos me amasen, odio esa gente.

ARNAU ILLA
(Rirus20)

GUANYADORS DE POESIA CASTELLANA

CICLE MITJÀ

MI HERMANO

Yo tengo un hermano,
pequeño y travieso
si le doy la mano
me da un beso.
Yo tengo un hermano,
que un día en la plaza
se comió un gusano
y rompió una taza.
Yo tengo un hermanito
que se porta muy mal
cuando ve un mosquito
le tira sal.
Pero a pesar de todo
estoy muy segura
de que lo quiero con locura.

LAIA TERÉS
(star)

CICLE SUPERIOR

LAS ROSAS

Las flores son preciosas,
como las rosas del mar,
nunca la dejaría marchar
porque las rosas son mi vida,
mi amistad y mi felicidad.
Llenan de color mi mundo
como lo harían los demás,
solo sé que sin rosas
no hay felicidad.
Si no existieran las rosas
no habría amor, felicidad
ni amistad.
Si os encontráis una rosa
guardadla con amor,
porque os puede servir
para la felicidad.

VALENTINA CÓRDOBA
(Rosita)

SORTIDA AL PARCART

LES NENES I ELS NENS DE LA ZER CANIGONENCA D'EDUCACIÓ INFANTIL, EL DIA 22 DE MAIG, VAREN ANAR A CASSÀ DE LA SELVA A VISITAR UN ESPAI ON ES BARREJA LA NATURA I L'ESCULTURA D'ART CONTEMPORANI: EL **PARCART**.

DESPRÉS D'ESMORZAR ENS EXPLICAREN QUE AL PARC HI TROBARÍEM ESCULTURES DE DIFERENTS ARTISTES I ESCULTORS, REALITZADES AMB DIVERSOS MATERIALS. TOT SEGUIT ENS VAREN MARCAR EL RECORREGUT.

EL PRIMER QUE VÀREM OBSERVAR VAN SER ELS MURALS AMB LES MANS DELS ESCULTORS

SEGUIDAMENT VÀREM PODER GAUDIR MIRANT I TOCANT LES MÉS DE 200 ESCULTURES QUE HI HA AL PARC.

ORIOI RIUS
SONS DEL LABERINT DELS
SET CELS
2006

JAUME ROSER
BOLA TRANSPARENT
2002

DOMÈNEC FITA
ROSTRES
2001

J. GIRONELLA
CARRILLÓN
2007

JAUME ROSER
EFECTE DÒMINO
2008

FINALMENT, DESPRÉS DE DINAR I JUGAR UNA ESTONA,
VÀREM PUJAR A L'AUTOCAR PER TORNAR A LES
RESPECTIVES ESCOLES.

Els cavalls de p3 LLADÓ

Sortida a Marineland

El passat divendres de maig del 2009, els nens i les nenes de P5 i 1r d'Ordis i Borrassà i 1r i 2n de Lladó vam fer una excursió al parc aquàtic de Palafolls.

Després d'un llarg viatge.... BUF!!!
vam arribar a Marineland!!

Un cop estàvem allà, vam esmorzar mentre gaudíem d'un espectacle de lleons marins.

**MIREU COM SALTA
AMB DOS CÈRCOLS!!**

Tot seguit vam poder presenciar una exhibició de dofins!

QUINA PASSADA!!!

Els dofins són cetacis, que vol dir que són animals mamífers aquàtics.

I sabeu què?

Són molt juganers!!!!

Els hi encanta saltar i jugar amb els entrenadors!

QUIN FART DE FER PIRUETES!!!!

Després varem fer un petit taller on ens van explicar moltes coses interessants dels dofins.

Però al principi en **Silver** (que era un dofí molt jove) no ens feia cas, per sort, va venir la **Marina**, la seva mare i la vam poder veure de molt a prop.

Aquest és en
Silver quan fugia
de nosaltres

.....Tinc ganes de
descansar.....

Quantes coses interessants sobre els dofins

Mascle: té només una ratlla que és el penis

Aquí ens explicaven com diferenciar el mascle de la femella

Jo sóc la Marina
HOLA!!

Femella: Té una ratlla (vagina) i dos puntets (pits) a la panxa

Sense adonar-nos, ja havien passat un munt d'hores i....

QUINA GANA!

Ens vam posar a l'ombra i vam gaudir d'un bon dinar!

En acabar vam jugar una estona al parc on varem poder estar amb nens i nenes d'altres escoles

I després, sabeu què? Ens van fer una sorpresa!!!
A Marineland hi havia un trenet i hi vam poder donar un parell de voltes al voltant del llac!!

QUÈ DIVERTIT!!

Xuuu xuuu!!!

Deliciós!

I per últim ens vam menjar un gelat de llet!
Què bé va anar per passar la calor!

Finalment i ben satisfets vam retornar a les escoles amb un somriure d'orella a orella.

A MARINELAND, UNA EXCURSIÓ GENIAL!

Article realitzat per: Ariadna, Joan, Mireia, David, Alba, Rafa, Nicolas, Leo, Isaac, i Jonathan de la classe dels Estornells del CEIP de Borrassà

Projecte Rapinyaires

Aquest curs els nens i nenes de cycle mitjà de la ZER (i els de segon d'Ordis) hem fet un projecte sobre les aus rapinyaires.

Hem anat realitzant diferents activitats sobre el tema: lectures, descripcions, visionament d'un DVD sobre les òlibes, elaboració de gràfiques sobre rapinyaires en perill d'extinció, hem après una cançó, vocabulari en anglès... i fins i tot hem classificat ocells a través del blog de la ZER. Però una de les activitats que més ens ha agradat ha estat la manipulació i observació directa d'egagròpiles.

Ara deureu pensar, què és una egagròpila? la definició d'aquesta paraula a internet ens diu: "Les egagròpiles són unes boles de material indigerible que són regurgitades per diverses espècies d'aus, essencialment rapinyaires".

Els mestres han aconseguit una egagròpila per a cada nen que participa en el projecte i a classe les hem analitzat.

L'aspecte exterior és negre i allargat.

Aquí tenim una egagròpila oberta per la meitat

Alguns dels ossos ja nets

Després cadascú ha obert i observat el que hi havia per dins, hem trobat cranis, óssos, vèrtebres, cues...tot de micromamífers i barrejat amb molts de pèls.

Després de netejar-ho amb molt de compte utilitzant aigua oxigenada hem pogut identificar més clarament el contingut: cranis de musaranya i de talpó, óssos coxals, fíbies, húmer, omòplats, mandíbules...Hem utilitzat les lupes per veure-ho tot més bé, ha sigut molt interessant!!

Finalment i com a cloenda del projecte hem anat d'excursió tots plegats al Cim d'Àligues, per veure moltes espècies de rapinyaires en directe i assistir a una sessió de vol.

Tots plegats a la sessió de vol.

Moment en què una àliga Capblanc volava per sobre dels nostres caps.

Classe de les Àligues. Cicle Mitjà. CEIP Sant Andreu de Borrassà

CONCURS LITERARI RAMONET DE CAN NONAT

Durant una reunió de l'equip de govern a l'estiu del 2007 se'ns va ocórrer la idea de crear un concurs literari. Vam començar a donar-hi forma, havíem de buscar un nom, a qui el dirigíem, un jurat,...

El més fàcil va ser el nom: Concurs literari Ramonet de Can Norat. En Ramonet era una persona molt vinculada al poble, fill de Lladó, quan es necessitava col·laboració sabies que amb ell hi podies comptar perquè tot i no vivint al poble mai va perdre els seus orígens. El podies trobar al camp de futbol com col·laborant amb la festa del Carne i, un dels dies que no faltava mai era durant la cavalcada de reis, quants dies màgics havia fet viure a moltes generacions de lladonencs.

Posteriorment vam decidir que l'entrega de premis es faria l'últim dia d'escola abans de les vacances de Nadal. Es va parlar amb l'equip de mestres del Ceip Mª Àngels Vayreda per tal que animessin als seus alumnes a participar i, s'ha de dir, la resposta va ser molt positiva i gratificant.

Per formar part del jurat vam creure més oportú buscar persones que no formessin part de l'actual equip de l'ajuntament i ho vam demanar a en Josep Caixàs, exalcalde i persona que escriu, a en Josep Rovira, Gatzet, persona a qui li agrada molt escriure, a la Mª Dolors Bonal, mestra en una coral de música i que ha treballat molts anys amb mainada i a en Sebastià Pèlachs, persona que col·labora en la revista El Cornetí. Els tres ens van dir a l'instant que estarien encantats de fer-ho i hi van posar més ganes i interès del que ens haguéssim imaginat tant, que per el següent any ja van preparar unes bases i van suggerir que seria interessant que hi hagués una persona més jove en el jurat per això, en el II Concurs literari ja hi formava part en Sergi Barrabés, estudiant d'història.

El desembre del 2007 aquest concurs només va anar destinat als alumnes de l'escola però com que vam observar que havia tingut molt bona acollida el següent, els desembre del 2008, vam decidir obrir-lo a tota la població i fer l'entrega dels premis el dissabte 20 de desembre aprofitant que també s'inaugurava la nova Llar d'infants.

Esperem que aquest concurs literari es pugui anar portant a terme any rere any ja que, creiem que és una manera perquè grans i petits obrin les portes a la seva imaginació i aquesta quedi plasmada en un paper. Vés a saber, potser algú troba la seva vocació i d'aquí uns anys podem llegir un conte, novel·la, llibre de poesia, ... d'alguna d'aquestes persones que un dia va participar en aquests premis. I sinó esperem haver fet una petita contribució a que tots aquests participants hagin trobat interès per l'escriptura

i de passada gust per a la lectura.

Ajuntament de Lladó

EL NOSTRE PATRIMONI

Tots sabem que si volem coses i les hem de comprar, necessitem diners per tal de poder fer-ho. També sabem que hi ha coses que no hem comprat, potser perquè ens les han regalat, o perquè les hem fet amb les nostres mans, o les hem trobades..., o, a un altre nivell que no és el de les coses físiques, potser tenim un record molt "guai" o una relació molt especial que no es pot vendre ni comprar però que tenen un gran valor per a nosaltres encara que aquest valor no es pugui comptar amb diners.

A nivell de societat, a part de les infraestructures (carreteres, camins, vies, edificis públics, etc.) "tenim" coses de valor a les que donem el nom de *patrimoni*. Així són *patrimoni* les ruïnes d'Empúries, la Catedral de Girona, el monestir de Sant Pere de Rodes i l'església d'Ordis, per posar algun exemple.

D'uns anys ençà també es considera patrimoni tot aquell valor natural que és especialment important per a mantenir l'equilibri ecològic i que acostuma a ser, a més a més, d'incomparable bellesa, com poden ser –a casa nostra- el Parc Natural dels Aiguamolls i el Cap de Creus, entre d'altres.

També podríem considerar *patrimoni* tots aquells estris i totes aquelles eines que han servit als nostres avis, besavis i altres antecessors per guanyar-se el pa de cada dia en oficis i tasques diversos. Com molt bé podrien ser aquestes eines del camp que s'exposen pels nostres carrers el diumenge de la fira de l'ordi.

Fins aquí podríem dir que aquest patrimoni que hem anomenat és un patrimoni tangible, és a dir, que es pot veure i tocar. Si aquest patrimoni és públic acostuma a estar protegit per llei, i si és privat sovint el rescatem de les golfes, d'algun pallier abandonat o d'algun antiquari que es dedica a recollir coses "velles" i a donar-les-hi un valor nou.

Però també hi ha un altre patrimoni que no és tangible, si no que és intangible, és a dir, que no podem tocar ni podem veure però que podem sentir amb l'oïda, amb el cor i amb la ment, i que té aquell valor que no es pot comptar amb diners. D'aquest patrimoni n'hi un que és el germà gran i que és la Història, o sigui, el conte dels fets del passat explicats –normalment- des de la perspectiva dels reis i dels guanyadors, però molt poques vegades, o quasi cap, des de la perspectiva del poble senzill.

I aquesta altre Història del poble senzill, en lloc de trobar-la amagada a les golfes de la casa la trobem en el record de les persones. Sovint aquesta Història està guardada en forma d'anècdotes, rondalles, tradicions, costums familiars i cançons que acompanyaven les feines del camp i d'altres feines i que, amb el seu ritme, ajudaven a fer la feina ben feta, tots a la una, si calia, i sovint eren divertides i, fins i tot, una mica picants. També hi havia danses populars –al marge de la sardana- que es ballaven els dies de festa per celebrar la sega, la verema o la collita de qualsevol cosa. Avui en dia, com molt bé sabeu, amb les màquines, les ràdios i els mp3, no queda massa espai per a les cançons que puguem cantar nosaltres, que diguem.

Què passa, però, amb aquest *patrimoni intangible*? Doncs passa que, si no ens afanyem, els pocs avis i àvies que ho recorden potser es moriran sense que ningú no hagi pogut recollir-lo...

I, qui podria fer la important tasca de parlar amb ells, preguntar-los, escoltar-los, apuntar i gravar el que diuen o canten amb una gravadora i potser també mirar d'aprendre-ho? Qui millor que vosaltres, joves, per poder demanar als nostres avis i àvies que expliquin allò que recorden? Seria tan interessant poder recollir tota aquesta nostra HISTÒRIA!!! Us hi animeu?

Els jocs florals de la ZER Canigonenca de 2009

Ara ja fa un parell de mesos va celebrar-se l'acte de lliurament de premis dels jocs florals d'enguany a Ordís. Va ser un acte senzill, perquè es donaven els premis de poesia i prosa en català i castellà i els cal·ligrames en anglès dels cicles mitjà superior i d'alumnes d'ESO que ho havien estat de la ZER. Aquesta senzillesa, tanmateix, era plena de significats especials: quan els infants dels cicles infantil i inicial sortiren a l'escenari transmetien el treball i esforç per aprendre's uns poemes; en recollir, després, els més grans els diversos premis es notava la il·lusió de molts per veure si el seu text era un dels afavorits. I això, amb la sobtada impressió que feia veure des de l'escenari el centenar llarg de mainada aplegada al centre cívic, que feia pensar que el futur dels nostres pobles puja amb força i ganes.

Els jocs florals eren el resultat d'un procés llarg i ric, que s'inicià quan els infants i nois elaboraren els seus poemes, proses i/o cal·ligrafies: la imaginació, la capacitat de posar en paraules unes idees per tal de compartir-les amb altres, de retocar-les, de donar-les finalment per bones; en suma, de lliurar un bell regal als seus companys i companyes, mestres, mares i pares. Us imagineu un xai que canvia de color, una nau especial d'uns turistes que paren en un asteroide per recollir un que s'havia quedat sol, una girafa que amb les seves poc fiables indicacions va fer fer la volta al món a una persona, un arbre que dóna diners i que de les seves cendres en creixen molts més, un terrible nen malaltís a qui se li diu "Si vols venir a veure Polònia, primer posa't colònia, i si no vols venir, no tens res a dir"? I això només és una petita mostra de tots els textos presentats aquest any. Ep! Que els podeu llegir, si encara no ho heu fet, al web de la ZER!

Un bon fotimer en varem haver de llegir els que formàrem part del jurat. No era suficient quedar-se una estona: calia escutar-los amb cura, pausadament, tot intentant prendre tota la riquesa dels textos i valorar-los amb el respecte pel treball fet pels infants i joves. O sigui, prendre-s'ho amb seriositat i rellegint per acabar puntuant els que eren més originals, creatius, ben estructurats. I, sigui dit ben alt, no va ser fàcil aquest moment de seleccionar-ne uns quants i deixar els altres, que també havien fet mèrits per rebre un premi.

Sortosament, el dia que ens vàrem trobar tots els membres del jurat (mares, pares i mestres) vàrem coincidir força amb les valoracions dels textos i va ser més fàcilment passable el moment d'acabar confeccionat la relació de premiats de les diferents categories. No pensem tanmateix que va ser un instant de no res. Hi va haver alguns premis que haguérem de comentar alguns textos llargament i haguérem de llegir-los en veu alta entre tots per acabar de decidir-nos. Una feina emotiva i gens pesada.

Aquesta va ser la reunió que precedí la diada dels jocs florals, diada que va ser, doncs, el punt àlgid en el qual moltes persones hi estiguérem implicades: els infants redactant els seus textos, els mestres acompanyant en aquest procés creatiu, els pares i mares formant part del jurat i els alcaldes lliurant premis i acomboiant la feina feta. En definitiva, ha pagat la pena participar en una tradició oberta que valora la paraula, l'esforç, la creativitat i el sentiment de companyonia. Tant de bo fos sant Jordi cada dia i en tots els àmbits!

Bru Pellissa
AMPA Montserrat Vayreda

Els jocs Florals

Aquest any s'ha celebrat la segona edició del jocs florals de la Zer Canigonenca. Se li dona aquest nom a un concurs en el que participen els nens de primària dels tres centres de la Zer i i d'ESO en les categories de poesia catalana i castellana, prosa catalana i castellana i caligrames en anglès.

Com a mare d'un nen de preescolar em vam proposar formar part del jurat encarregat de decidir quins eren els guanyadors.

En un primer moment vaig pensar que seria una tasca fàcil tenint en compte l'edat dels alumnes participants. Aviat vaig adonar-me del meu error. Després d'una primera lectura per a saber el que tenia a les mans vaig advertir que la quantitat i qualitat dels treballs era tal que, el que jo pensava que estaria fet en un tres i no res, es va convertir en un ardu treball.

De totes maneres amb això no vull desanimar als pròxims pares que hagin de ser membres del jurat, al contrari, per a mi va ser una grata sorpresa, principalment els treballs dels més petits, i veure que la gran majoria tenien darrere moltes hores de treball, dedicació i il·lusió. Em vaig veure en l'obligació de correspondre amb la mateixa dedicació i il·lusió i ho tornaria a fer.

A més em sento afortunada per tenir l'oportunitat de participar a l'acte de lliurament de premis, ja que si va ser grat llegir els treballs, no os podeu imaginar el que va ser veure la cara dels nens quan pujaven a l'escenari a buscar el seu premi, fins i tot aquells que només pujaven a recollir el seu diploma de participant.

Recomano a tots els pares formar part activament en el concurs, tant animant als seus fills a presentar-se com llegint tots els treballs que es presenten, fomentant la creativitat i l'esperit participatiu, fugint de la comoditat que suposa buscar temes per internet i fer un "copiar i enganxar".

AMPA CEIP MARINADA D'ORDIS

Revista Dizerta
2008-2009

